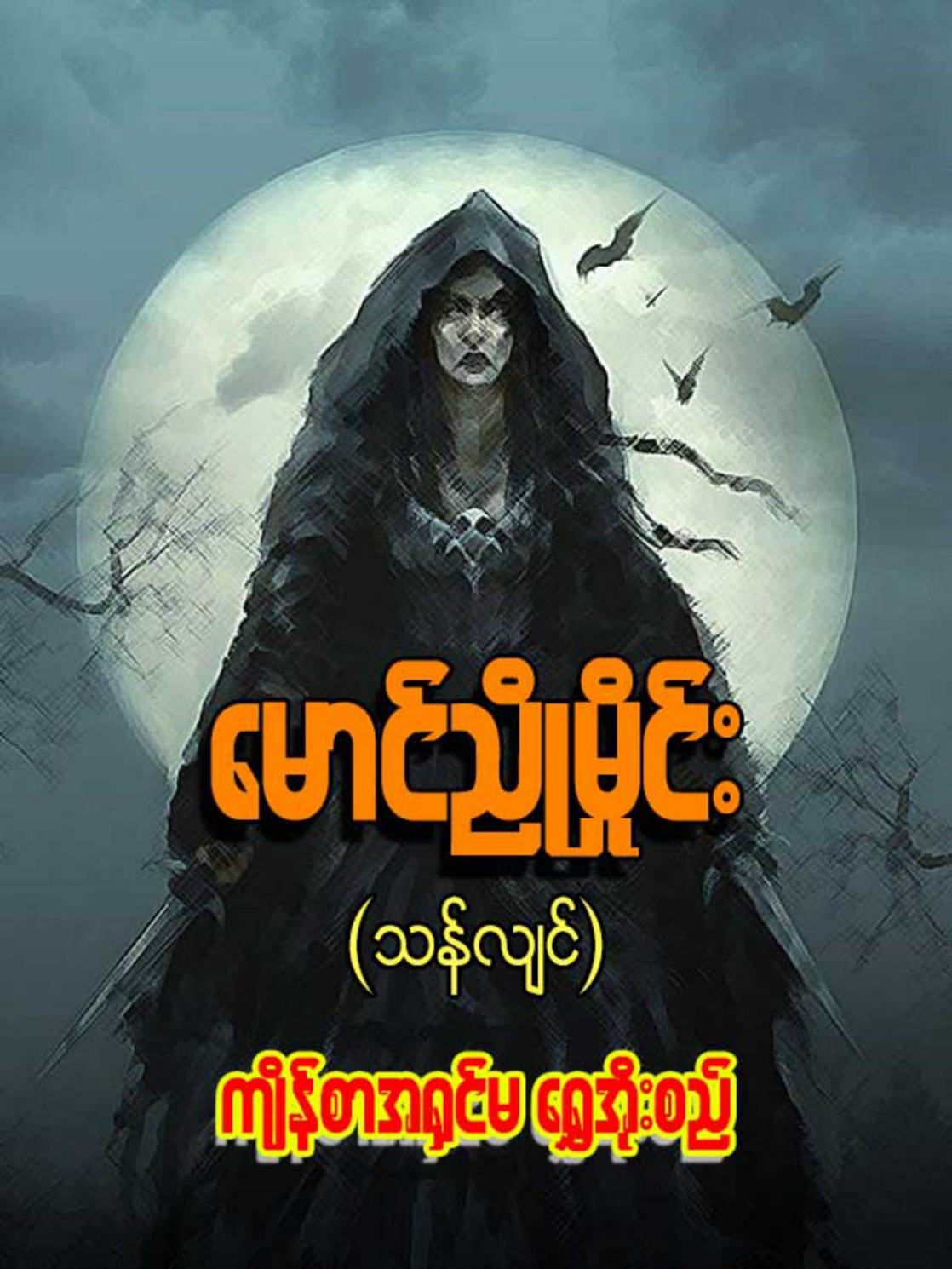

မောင်ညိုမှိုင်း

(သန်လျင်)

ကျိန်စာအုပ်စုံ ၈ ရွှေဘိုးစည်

အဖွင့်

အကယ်၍ သာ ...

ကျေးဇူးရှင် အဘဆရာကြီးဦးရွှေမင်းဝံတောင်၏ နောက်တော်ပါ တ
ပည့်ဖိနပ်ကိုင်း၊ လွယ်အိတ်ဆွဲ၊ ထီးတော်ထမ်းအဖြစ် လိုက်ပါမသွားခဲ့ပါမူ
...

ဤဂန္ထီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ဝတ္ထုရှည်ကို ရေးဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

အဘဆရာကြီးနှင့် လိုက်ပါခရီးသွားခဲ့ပြီးသောအခါ လွန်စွာအံ့ဩဖွ
ယ်ဖြစ်သော ဂန္ထီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိမြင်
ကြားခဲ့ရသည်။ ။

ကျိန်စာတိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား။

ကျိန်စာထိရင် ဘဝပျက်တယ်ဆိုတာရော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

မိတ်ဆွေ ...

ဖတ်ရင်း စဉ်းစားပေးပါ။

* * *

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ကာလတွေတုန်းက နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာအချို့မှာ ကျိန်စာတိုက်သည့် သတင်းတွေကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြ၍ ဖတ်ရှုသိရှိခဲ့ရသည်။ ။

ကျိန်စာတိုက်သူတို့ က ဆင်းရဲသား တောင်သူလယ်သမား၊ ယာသမားတွေ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူတို့ ကျိန်စာတိုက်ရသည် ဆိုတာကိုလည်း ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ။

သူတို့ ဘိုးစဉ်ဘွားဆက် ဓားမဦးချ၊ အမွေဆက်ခံ လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ကြသည့် လယ်ယာမြေ၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေ၊ ကိုယ်ပိုင်မြေ၊ စားကျက်မြေတွေကို အကြောင်းပြချက်အမျိုးမျိုးနဲ့ မတော်မတရား သိမ်းပိုက်ခံရတာကို သူတို့ ရင်နင့်ခါးသီးကြေကွဲစွာ ကြုံတွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ။

အချို့ ... မမျှတသော၊ သဘာဝမကျသော၊ လျော်ကြေးငွေ မဆိုစလောက် အနည်းအကျဉ်းမျှနှင့် တန်ဖိုးကြီးသည့် လယ်ယာဥယျာဉ်မြေတွေကို စွန့်လွှတ် ထိုးအပ်ခဲ့ကြရသတဲ့။ ။

အချို့ ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူခဲ့။

ဤမြေ ဤယာအတွက် သူတို့ အသက်ချွေးသွေးများ နှင့်ရင်း၍ ကာကွယ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

သို့နှင့် ...

မြေယာပဋိပက္ခ၊ မြေယာတိုက်ပွဲ၊ တောင်းဆိုပွဲ၊ ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ပွဲ
တွေ မြို့နယ်အနှံ့၊ မြေပြန့်တောင်ခြေပါမကျန် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည်။ ။

(၎င်းမြေယာပြဿနာတို့ သည် ယနေ့တိုင် မပြီးပြတ်သေး။ နိုင်ငံ
တော် အကြီးအကဲကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းပေးနေရဆဲ။ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ အောက်
တိုဘာ(၁၄)ရက်နေ့ သတင်းစာ၌ မြေယာပြဿနာအပါအဝင် တိုင်ကြား
စာပေါင်း(၄၀၀)ခန့် လွှတ်တော် နိုင်ငံသားများ ၏ မူလအခွင့်အရေး
ကော်မတီသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ကော်မတီဥက္ကဋ္ဌက ပြောကြားခဲ့သ
တဲ့ ။ အဲဒီတိုင်စာတွေထဲမှာ မြေယာကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တိုင်စာက အ
တော်များ တယ်လို့ လယ်ယာမြေနှင့် အခြားမြေများ သိမ်းဆည်းရမှုများ
ပြန်လည်စိစစ်ရေး ကော်မတီကို ဖြေရှင်းစစ်ဆေးရန် ပေးပို့ထားတယ်
လို့ ပြောတယ်။ အချို့တိုင်စာတွေကို သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းဒေသကြီး အစိုး
ရအဖွဲ့ထံ ပေးပို့ရသလို၊ အချို့တိုင်စာများကိုတော့ ပြည်ထောင်စုဝန်ကြီး
ဌာနတွေထံ ဖြေရှင်းစိစစ်ပေးပို့ရပါတယ်လို့ ရှင်းပြထားတာ ဖတ်ရတ
ယ်)

နောက်ဆုံးမှာ တော့ ...

သူတို့ မြတ်နိုးတွယ်တာခဲ့ကြသော လယ်၊ ယာ၊ မြေ၊ ကန်၊ ချောင်း၊
ကျောင်း၊ သိမ်၊ စေတီပုထိုးတွေကို မျက်ရည်ရှိက်သံနဲ့ ကျောခိုင်းစွန့်ခွာ
ထိုးအပ် အရှုံးပေးခဲ့ကြရသည်။ ။

ပိုင်ရှင်အသစ်တွေ နေ့ချင်းညချင်း ပေါ်လာခဲ့သည်။ ။

မူလပိုင်ရှင် တောင်သူယာသူတို့ က ပိုင်ရှင်အစစ်ဘဝကနေ ချင်ချင်း
သူရင်းငှားတွေ၊ ကျူးကျော်သူတွေအဖြစ် တံဆိပ်ရိုက်ခဲ့ကြရသည်။ ။

ဆန္ဒပြပွဲ။

ထွန်တုံးတိုက်ပွဲ။

အာခံပွဲတွေ ကျေးလက်မြို့ရွာအနှံ့မှာ ဟိုးဟိုးညည်ည ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြတယ်။ အညတြဆင်းရဲသား၊ လူရိုးကြီးတွေ၊ တရားမျှတခြင်းအတွက် ရုန်းကန်တိုက်ပွဲဝင်ရင်း ဘဝတွေပျက်ပြီးရင်း ပျက်ခဲ့ကြ၊ ရင်နာခဲ့ကြ၊ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြ။

တရားမျှတခြင်းကို ရှာဖွေတောင်းဆိုမရသောအခါ ...

သူတို့ ...

မဟာပထဝီမြေကြီးကို တိုင်တည် သစ္စာဆိုကြသည် ။

မိုးကောင်းကင်ကို တိုင်တည် သစ္စာဆိုကြသည် ။

လောကပါလ နတ်ဒေဝတာ အပေါင်းတို့ အား ဖိတ်ခေါ်တိုင်တည် သစ္စာဆို၍ အကူအညီတောင်းကြတော့သည် ။

ရှေးရှေးမြန်မာတို့ သည် အမှန်တရားနှင့် သိက္ခာတရားအတွက် သစ္စာဆိုခဲ့ကြ၏။ ဆုတောင်းခဲ့ကြ၏။ ကျမ်းကိုးခဲ့ကြ၏။ ကျမ်းရွက်ခဲ့ကြ၏ ။ ကျိန်စာရေးထိုးခဲ့ကြ၏။ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ကြတော့၏။

သို့နှင့် ...

အားကိုးရာမဲ့သူတို့ ၏ နောက်ဆုံးသစ္စာတရားအတွက် သူတို့ တတ်သိ နားလည်သမျှနှင့် သူတို့ အပေါ် မတရားလုပ်ခဲ့သူ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခဲ့သူ၊ လောဘသား၊ အဓမ္မသားတို့ အား ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ကြတော့သည် ။ အချို့ ရွာလုံးကျွတ် ကျိန်စာတိုက်ကြတော့သည် ။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော် မျှဝေခံစားပြီး ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးဖွဲ့လိုက်ပါသည် ။

ကျမ်းကိုး

(၁) ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဝတ္ထု (ဦးပုည) ရေး

(၂) မြန်မာမင်းအုပ်ချုပ်ပုံစာတမ်း (စတုတ္ထပိုင်း)

(၃) တိုင်းရင်းသားရိုးရာနတ်များ (စည်သူမြိုင်) ရေး

(၄) ကျိန်စာနှင့်ရသစာတမ်းများ (ကိုမြင့်ထွန်း Quality)

(၅) ထူးခြားသည့်ကျောက်စာတစ်ချပ် (မောင်ကြည်)

(Daily Eleven သတင်းစာ၊ ၂၀၁၆၊

စက်တင်ဘာ (၁၈)ရက်နေ့ပါဆောင်းပါး)

(၆) မန္တန်ပညာဆွေးနွေးခန်း (ဆရာကြီးမောင်ကျောက်တိုင်)

(၇) ရတနာပုံ၏ နိဒါန်းနှင့်နိဂုံး (ဒဂုန်ခင်ခင်လေး)

(၈) ပညာရှင်ဆရာသခင်တို့ ၏

ဆေးကုသမှု အတွေ့အကြုံ ဟောပြောချက်များ

(၉) ရိုးမြေကျမော်ကွန်း (ကဗျာ) (ဆရာနိုင်မြန်မာ)

ဖော်ပြပါ စာအုပ်များ ၊ စာပေများကို ဖတ်ရှုကိုးကား ခံစားရေးဖွဲ့ပါသည် ။ စာပေပညာရှင်၊ အတတ်ပညာရှင်အားလုံးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း ဦးခိုက်ဂါရဝပြု မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပါသည် ။

မောင်ညိုမှ ိုင်း (သန်လျင်)

* * *

(၁)

ကျွန်တော်တို့ စီးလာတဲ့ လင့်ခရုဇာကားက အုတ်တံတိုင်းကာခြံကြီး တစ်ခုရှေ့မှာ ထိုးရပ် လိုက်တော့ အသင့်စောင့်နေသူ ခြံအလုပ်သမားနှစ် ဦးက သံတံခါးကြီးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက် တယ်။

ကားကဝင်ပေါက်အတိုင်း အထဲကို ဖြည်းဖြည်းဝင်လိုက်ပြီးနောက် လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်တဲ့ ဘရိတ်ဓားဆူးကြိုးကာ အုတ်တံတိုင်းတစ်ခုကို ထ ပ်မံဖြတ်ကျော်ဝင် လာပြီး ရှေးဆန်ဆန် တိုက်အိမ် ကြီးတစ်လုံးရှေ့မှာ ရ ဝ်လိုက်တယ်။

သန့်ပြန့်ထည်ဝါစွာ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမသားသုံးဦးနဲ့ အသက်ကြီးကြီး ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် မေးနှစ်ထပ် ဆင့်နေတဲ့ လူကြီးနှစ်ဦးကလည်း တိုက်ဆင်ဝင် အောက်ကနေ အသင့်ကြိုနေကြတယ်။

ဦးစွာ ကားဒရိုင်ဘာနှင့် အဖော်တစ်ဦး ကားရှေ့ခန်းကဆင်းပြီး တံခါးဖွင့်ပေးတော့ အဘဆ ရာကြီးရှေ့ခန်းက ဆင်းလိုက်တယ်။ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်တော့ ကျွန်တော်ဆင်းလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်က အဘဆရာကြီးရဲ့ လွယ်အိတ်ညိုကြီးကို ပခုံးမှာ လွယ်ပြီးကြိုဆိုနေသူတွေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တယ်ဗျ။

သူတို့ ကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ အဘဆရာကြီးကို အကဲခတ်တဲ့ အကြ ည့်နဲ့ ကြည့်ပြီး ...

"အထဲကိုကြွပါ အဘ"

ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို လာကြိုခေါ်လာတဲ့ ကားမောင်းသူက . . .

"ဆရာနဲ့ ဆရာကတော် . . . ဒါအဘဆရာကြီး ဦးရွှေမင်းဝံတောင်ပါ ခင်ဗျာ"

"တွေ့ရတာ လေးစားပါတယ် အဘဆရာကြီး"

"ဂါရဝပြုပါတယ် အဘဆရာကြီးရှင့်"

"အဘ . . . ဒါက ဦးခင်မောင်စိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒီအန်တီက ဒေါ်ခင်မမမြိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"နောက်ကသူတွေကတော့ မိသားစုတွေ။ မောင်နှမတွေပါခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ပါပြီ . . .အဘကို ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းများ ရှင်းပြပါ လား . . .သားတို့၊ သမီးတို့ "

ဒီမှာ မေးနှစ်ထပ်နဲ့ ခပ်ဝဝ ခပ်တည်တည်လူကြီးက . . .

"ဝေဒနာခံစားနေရတာက ကျွန်တော့်အစ်ကိုနဲ့ သူ့ဇနီးပါ . . . အဘ ဆရာကြီး"

"ဘယ်လိုဝေဒနာပါလဲခင်ဗျ"

"ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ခေတ်သစ်ဆရာဝန်များ လက်လျှော့ ထားရတဲ့ ဝေဒနာပါ ဆရာကြီး။ မှန်တဲ့ အတိုင်း ပြောပါရစေတော့။ မြန်မာဆေးဆရာလည်း စုံနေပါပြီ။ ပယောဂကုဆရာ လည်း စုံနေပါပြီ။ ဆ

ရာအတော်များများ လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အားကိုးမဲ့သလို ဖြစ်နေတုန်း အဘဆရာကြီးအကြောင်းကို နယ်ကမိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဖုန်းဆက်ပြော ပြတော့ ဆရာကြီးနဲ့ ပြသကုလိုချင်စိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီက နှမတွေမိသားစုတွေကလည်း ဆရာ ကြီးအကြောင်း ကြားဖူးတယ်လို့ ဆိုကြပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်လာရောက်ပင့်ခေါ်ချင်ပါသော်လည်း ကိစ္စ ရပ်တွေများ လွန်းလို့ တပည့်တွေမှ တစ်ဆင့် ပင့်ခေါ်ရတာကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါလို့ မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ် . . . ဆရာကြီးခင်ဗျာ"

"အေးပေါ့လေ . . . ခန္ဓာရှိရင် ဝေဒနာရှိမှာ ပဲပေါ့။ ဝေဒနာမှာ နှစ်ပိုင်းရှိပါတယ်။ ရုပ်ကြောင့် ဖြစ်သောဝေဒနာနဲ့ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သောဝေဒနာတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ . . ."

"ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော ဓာတ်လေးပါး၊ မမျှတရင် ရုပ်ဖောက်ပြန်တတ်ပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဓိကက လွန်ကဲမှုကြောင့်နဲ့ လျော့နည်းမှုကြောင့်ပေါ့"

"ဟုတ်"

"ပြီးတော့ . . . စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရုပ်ဖောက်ပြန်ပျက်စီးလို့ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါသည် လည်း နုရင် ကုရလွယ်တတ်ပါတယ်။ ရင့်ရင် ကျွမ်းနေရင်သာ ကုရခက်ကြတာပါ။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါကျတော့ ကုရတာ သိမ်မွေ့ခက်ခဲ နက်နဲတယ်"

"

"ဟုတ်ကဲ့"

"စိတ်ကြမ်းရင် ရုပ်ကြမ်းတယ်"

"စိတ်ဖောက်ရင် ကြောက်စရာကောင်းတယ်"

"ရုပ်ကြမ်းနဲ့ စိတ်ကြမ်းနဲ့ ပေါင်းမိသွားရင် ကြီးမားတဲ့ အကျိုးဆုတ်
ယုတ်မှုကို ဖြစ်စေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"စိတ်ရောဂါကို စိတ်နဲ့ အချိန်ယူ ကုသရတာပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ရုပ်ဖောက်ပြန်တာကို အဖြေရှာလို့ ရတယ်။ အသည်းကျောက်တည်
လို့၊ ဦးနှောက်သွေးခဲလို့၊ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းလို့ စသည့်ရောဂါ ရှာလို့
လွယ်တဲ့ ခေတ်ရောက်နေပါပြီ"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"သို့သော် စိတ်ဘာကြောင့်ဖောက်ပြန်သွားရတာလဲကို ရောဂါရှာရ
တာ သိမ်မွေ့နက်နဲတယ်။ သိပ္ပံခေတ်သစ်ဆေးပညာက လက်ခံလိုမှု မရှိ
သေးတဲ့ ဂန္ဓိရဖြစ်စဉ် အကြောင်းအရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အချို့က
စွဲတွေက မယုံနိုင်စရာတွေပဲ . . .သားတို့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"တို့ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောခဲ့တာရှိပေသားပဲ။ ဝဋ်
နာနဲ့ ကံနာတဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကိုယ် အနေအထိုင်မတတ်လို့ ကာလသားရောဂါရလာတာ။ အဲဒါ ကံနာလို့ ခေါ်တယ်။ ကိုယ် အချို့တွေ အစားများ လွန်းလို့ ဆီးချိုသွေးချိုဖြစ်တာကံနာ (ကိုယ်လုပ်လို့ ဖြစ်ရတဲ့) ရောဂါ . . . ဟုတ် ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ် အဘ"

"ဝဋ်နာကျတော့ ဆန်းကြယ်တယ်။ အတိတ်ဘဝနဲ့ လည်း ဆိုင်တာရှိ တာ။ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ လည်း ဆိုင်တာရှိတယ်။ ကိုယ်ပြုခဲ့သော မကောင်းမှုအ ကုသိုလ် ဒုစရိုက်အမှုက အကျိုးပေးရန် အချိန်ရောက် ရှိလာတဲ့ အခါ အဲ ဒီကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းကံက ကိုယ့်ထံ တူညီသောအကျိုးပေးနဲ့ ပြန် ရောက်လာ တာ။ ပြန်ခံစားရတာကို ဝဋ်နာလို့ ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဝဋ်မှာ အမြဲ ငရဲမှာ အပတ် တဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကုသိုလ်တွေ များများ လုပ်ခဲ့ရင် အခုလုပ်နေရင် ငရဲကို ခေတ္တခဏလို့ ရနိုင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း ဝဋ်ကြွေးကတော့ လူမပြောနဲ့ တို့ များ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင် အကျေဆပ်ခဲ့ရတယ် ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဝိပါက်တော် (၁၂)ပါး ဘုရားရှင်မှာ လည်း ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထေရအ ပဒါန်ပါဠိတော်မှာ ဖော် ပြထားတယ်။ ဝေဘာတောင်စောင်း၊ ကျောက် မောင်းဆင်ကာ၊ ဒေဝဒတ်ယုတ်၊ ခလုတ်အသာ၊ သူဖြုတ်ချလို့ ၊ ဗုဒ္ဓခြေမှာ ၊ ကျောက်လွှာငြိ၊ ဒက်ထိဘယ်ဝဋ်ပါလို့ မေးတော့ ပြန်ဖြေတ ယ်။

သူကြွယ်မျိုးဇာတ်၊ ဖြစ်လတ်တုန်းချေ၊ ညီကိုလှည့်စား၊ ခေါ်သွားသလေ၊ ကျောက်နှင့်ဖိညှပ်၊ ထုသတ်ကြိတ်ခြေ၊ ကျောက်ဝိပါက် အဆက်ပါခဲ့ပေတဲ့ ။

နောက်တစ်ခု ဝိပါက်သင့်တာလေး ပြောပြမယ်။ စိဉ္စမာန၊ မိန်းမစေကျွန်၊ ကိုယ်ဝန်ရှိသော၊ ဆိုပြောအလွန်၊ လက်သည် ထားလို့ ၊ ဘုရားကိုညွှန်၊ စွပ်စွဲချက်၊ အဘယ်ဝိပါက်တော်လို့ မေးတော့ ဖြေထားတယ်။

သောက်စားလွန်ကျူး၊ ယစ်မူးပျော်ရွှင်၊

သေသောက်သမား၊ ဖြစ်ငြားသခင်၊

ရဟန္တာမြတ်၊ ဆွမ်းရပ်သည် မြင်၊

အကျင့်ယုတ်၊ ဖွင့်ထုတ်စွပ်စွဲအင်တဲ့ . . .

တို့ ဘုရားရှင်သည် တစ်ခါတလေဘဝမှာ သေသောက်ကြူးတဲ့ အရက်သမား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသတဲ့ ။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်အိမ်ရှေ့မှာ ဆွမ်းရပ်ကြတာကို စွပ်စွဲတယ်။ လက်ကြောတင်းအောင် လုပ်မစားချင် လို့ ရေသာခို အချောင်သမား ဘာညာနဲ့ ပုတ်ခတ်စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒီဝိပါက်ဝဋ်ကြွေးကို ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်ဖြစ်ပြီး ပရိသတ်ကို တရားဟောနေချိန်မှာ စိဉ္စမာနမိန်းမယုတ်က ကိုယ်ဝန် အတုဆင်ပြီးလူပုံပရိသတ်အလယ်မှာ ဘုရားကို စွပ်စွဲအသရေဖျက်ခဲ့တယ်။ မိန်းမကို ကိုယ်ဝန်ရ အောင်ပြုခဲ့ပြီး မကျွေးမပေးဘဲ ပစ်ထားပါတယ်တော်။ အဲဒါ ဟောဟိုရှင်ကြီးဂေါတမပါပဲတော်လို့ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လာစွပ်စွဲတာ။ အဲဒါအရက်သမားဘဝတုန်းက ဆွမ်းခံရပ်တဲ့ ရဟန္တာအရှင် မြတ်ကို စွပ်စွဲပုတ်ခတ်စော်ကားခဲ့လို့ ပြန်ခံစားရတဲ့ ဝိပါက်ဝဋ်ကြွေးပဲ။ ဆိုလိုတာက ဝဋ်ကြွေးပြုခဲ့ရင် တော့ ပြန်ပေးဆပ်ရတာပဲ။ ဒါကို ဝဋ်နာလို့ ခေါ်တယ်။ ဒီသဘောတရားကို ပြောချင်တာက ဝဋ်နာဆို တာ ဆေးစားကုလို့ မရ

ဘူး။ ပေးဆပ်ကုသရတယ်။ သဘောပေါက်ရဲ့ လား။"

"ပေါက်ပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျား"

"ပြောရရင် ဘယ်ဆရာမှ အညံ့ကြီးတွေမဟုတ်ပါဘူး။ ပညာနုတာနဲ့ ရင့်တာပဲကွာကြတာပါ။ ကိုင်း . . . ဝေဒနာရှင်ကို ကြည့်ချင်တယ်ကွယ်။ ပြပါဦး"

မေးနှစ်ထပ်နဲ့ လူကြီးအပါအဝင် အားလုံးထရပ်ပြီး . . .

"ကြွပါ ဆရာကြီး။ ဟိုနောက်က အခန်းမှာ ပါ"

ကျွန်တော်နဲ့ အဘဆရာကြီးတို့ ကို ရှေးအိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဘက်ကို ခေါ်သွားကြတယ်။ အိမ် ရှင်ကြီးက အချက်ပြလိုက်တော့ အစောင့်က ကျွန်တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်ရော . . .

"ကျား . . ."

"ကျား . . ."

"ဖုန် . . . ဖုန်း . . ."

"အစ်ကို . . . မလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့ "

"ဟဲ့ . . .ဟဲ့ . . . ဆွဲထား . . . ချုပ်ထားလေ။ ဟဲ့ . . . ဟိုကောင်တွေ . . . ဟဲ့ . . . အို . . ."

ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်ဗျာ။

တံခါးနှစ်ချပ်အပွင့်မှာ 'ကျား'လို့ ဟစ်အော်ပြီး မြေကြီးကို လက်သီးနဲ့ ထိုး၊ တံတောင်နဲ့ ထောင်းနေတဲ့ လူကြီးတစ်ဦး။

မျက်နှာပေါ်မှာ ဆံပင်ရှည်တွေက ဝဲဖြန့်ကျနေသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီအစုတ်စုတ်အမြွှာမြွှာဖြစ်လို့ ၊ ခါးမှာ တော့ဘောင်းဘီအတို ပွပွ ကြီးကို ကြိုးလိုအရာနဲ့ ချည်ပေးထားရတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ကိုမြင်လေ အသံကုန်ဟစ်ရုန်းကန်ပြီး လာထိန်းတဲ့ လူတွေကို ဆောင့်ကန်တွန်း ပစ်လိုက်တာ။ သွားဆွဲထိန်းတဲ့ လူနှစ်ဦး နောက်ပြန်လန်လဲပါရော။

ဒီမှာ လူကြီးက လဲကျနေတဲ့ အထိန်းနှစ်ဦးကို တံတွေးနဲ့ ထွေးခြေနဲ့ ကန်ရင်းက ...

"ဒါ ... ဒါ ... ငါပိုင်တဲ့ မြေတွေ၊ ယာတွေ၊ လယ်တွေကွ။ မင်းတို့ က လက်ဝါးဖြန့်တောင်း တိုင်း ... ပေး ... ပေး ... ရမှာ လား။ ကဲကွာ ... ကိုင်းကွာ ... သေစမ်းကွာ"

"အစ်ကို ... ရပ်ပါတော့"

"အစ်ကိုကြီး ... မလုပ်ပါနဲ့ ... ဟဲ့ ဟဲ့ ... ထကြ၊ ဆွဲကြလေ"

"သွား ..."

အိမ်ရှင်ကြီးတွေကို အရူးရုပ်ပေါက်နေတဲ့ ဆံပင်ဖွာလန်ရှည်ကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြီး နှင်လွှတ် နေတာဗျ။

"နင်တို့ ... နင်တို့ အားလုံး ... သူခိုး ... ဓားပြ ... ဓားပြတွေ ... ဒါ ... ဒါ ... ငါပိုင်တဲ့ ... မြေ ... မြေတွေ ...။ နင်တို့ ... မစားရဘူး . . . နင်တို့ ကို မ ... မပေးဘူး ...။ ဒါ ... ငါ့မြေ ... ငါ့ဟာ ... ငါပိုင်တာ ... ငါပဲစားမယ်ဟေ့ ... ကျား"

အရူးလိုလူကြီးက မြေကြီးကို လက်နဲ့ ကုပ်ယူပြီး ပါးစပ်ထဲထည့် ဝါးစားတာဗျ။ အထိန်းနှစ် ဦးကသူ့လက်ကို ဆွဲမယ်လုပ်တော့"

"ထို့ . . . မှတ်ထား၊ လူစားချင်တဲ့ ခွေးသားတွေ"

မျက်နှာကို တံတွေးနဲ့ ထွေးပစ်တယ်။ ပြီး မြေကြီးတွေကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး ဝါးတယ်။ လိုက် ဆွဲတော့ လေးဖက်ကာခြံကျယ်ထဲမှာ ပတ်ပြေးနေတယ်။

သူ့ကို အထိန်းတွေက ဖမ်းမိတော့ သူ့ပါးစပ်ထဲက မြေကြီးတွေ သဲ တွေကို လက်နဲ့ ကော်ထုတ် ကြရော . .

လူကြီးကရုန်း၊ ခေါင်းနဲ့ တိုက်၊ ခြေနဲ့ ကန်၊ ပါးစပ်ကဆဲရေးတိုင်းထွာ ။

"ဒါ . . . ငါပိုင်တဲ့ မြေကွ"

"ငါ့မြေငါစားတာ ရိုးဖြစ်လို့ လာဆွဲတာလား"

"ပေးစမ်း . . . ပေးစမ်း . . . ငါ့ကို သေနတ်ပေးစမ်း"

"အစ်ကိုကြီး . . . စိတ်ကိုထိန်းပါ . . . အစ်ကိုကြီးရာ"

"ပစ်သတ်လိုက်စမ်း . . . အဲဒီကောင်တွေ အကုန်လုံးသတ်ပစ်၊ မြေ စားပြ၊ လယ်သူခိုးတွေ များ . . . ရာရာစစကွာ . . . ငါ့အကြောင်း မင်းတို့ . . . သိ . . . သိ . . . သိ . . . အူး . . . ဖူး . . . ဖူး . . . အူး . . ."

သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်သူကပိတ် . . .

ရေဖတ်ဝတ်နဲ့ သုတ်သူကသုတ် . . .

သူက ဒေါသတကြီး ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်ကြမ်း . . .

သည့်နောက် ကိုဒေါသလူကြမ်း မြေကြီးစားကို အခန်းတစ်ခုထဲ တရ ကြမ်း ဆွဲခေါ်သွင်းလိုက် ကြတယ်။

အဘဆရာကြီးက အိမ်ကြီးရှင်သူဌေးတွေကို မေးလိုက်တယ်။

"ဒီတစ်ယောက်တည်းလား သမီး"

"ရှိသေးတယ် အဘ"

"အဘကြည့်လို့ ရမလား"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ကြည့်ပါအဘ"

"မောင်ထွန်းစိန်"

"ခင်ဗျာ . . . မမကြီး . . ."

"ကိုညီ အိပ်နေလား"

"မအိပ်ပါဘူး . . . မမကြီး"

"အဘဆရာကြီးကို တံခါးဖွင့်ပြီး ပြလိုက်ပါ မောင်ထွန်းစိန်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ"

"အဘ ကြွပါရှင်"

မောင်ထွန်းစိန်ဆိုသူက ကျွန်းတံခါးတစ်ချပ် ဖွင့်ပြလိုက်တယ်။

"ဟာ . . ."

"အို . . . ဗျာ"

ကျွန်တော်ရော၊ အဘဆရာကြီး ရွှေမင်းဝံတောင်ပါ။ ပါးစပ်ကနေ အသံတွေထွက်သွားကြ တယ်ဗျာ"

လူဝဝကြီးတစ်ဦး . . .

ဝတာမှ ဖောင်းကားနေအောင် ဝနေတာ။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဘာအဝတ်အစားမှ မရှိ။

ပြည်တရွဲ့ရွဲ့ သွေးတရဲရဲ အနာကြီးတွေက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ မြင်
လို့ မကောင်း။ ယင်ကောင် တွေက တလောင်းလောင်း။ အို . . . နံလိုက်
တဲ့ အနံ့။ အိမ်ကြီးရှင်တွေက အနားကို ကပ်လို့ မကြည့် . . .

မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက ပေါက်ထွက်မလို ပြူးလို့ ။

အနာကြီးတွေက မီးလောင်ဖုလို အနာကြီးတွေ . . .

လူကြီးက တာပေါ်လင်စပေါ်မှာ ထိုင်နေတာ . . .

သူထိုင်တဲ့ နေရာမှာ သွေးပြည်နဲ့ သင်္ဃန်းရည်တွေက လူးပေပြန့်ကျဲလို့

။

သူတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ဝင်သည် လို တုန်နေတယ်။

ဖောင်းကားနေတဲ့ ပေါင်လုံး၊ ခြေသလုံး၊ လက်မောင်းကြီးတွေပေါ်မှာ
သပြေသီးမှ ညှိရွဲလို အနာကြီးတွေက ရင့်ထော်ရွဲပလဲ ပေါက်ကွဲဖူးရောင်
လို့ ။

လူသံကြားလို့ သူအသံကြားရာကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။

ဦးခေါင်ပေါ်ကနေ ညှိစို့စို့အရည်တွေ မျက်နှာပေါ်ကို စီးကျလို့ ။

"နင်တို့ . . ."

လူကြီးက ကျွန်တော်တို့ ရှိရာကို လက်ညှိုးထိုးရင်းပြောနေတာ။

"နင်တို့ . . ."

"နင်တို့ . . ."

"နင်တို့ . . . နင်တို့ . . . နင်တို့ . . . နင်တို့ . . ."

ဒီစကားတစ်လုံးကိုပဲ ထပ်ကာထပ်ကာ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေတ

ယံ။

"နင်တို့ . . .သိပလား . . .သိပလား . . .သိပလား . . .သိပလား"

"ငါ . . .ငွေတွေ . . .ငါ့ရွှေတွေ . . .ငါ့တိုက်တွေ . . .ငါ့စိန်တွေ . . .
ငါ့မယားတွေ . . .ငါ့မယားတွေ . . .ငါ့မယားတွေ . . .နင်တို့ . . .နင်တို့ .
. . .နင်တို့ . . .ခိုးတယ် . . .ခိုးထားတယ် . . .ငါ့ကားတွေ . . .ငါ့တိုက်
တွေ . . .ငါ့ရတနာတွေရော . . .ဘယ်မှာ . . .ဘယ်မှာ လဲ . . .ဘယ်မှာ .
. . .ပေး . . .ပေး . . .ပေး . . ."

"ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား"

"ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး"

"ငါ့အလှည့်ပြီးရင် . . .ငါ့အလှည့်ပြီးရင် . . .ငါ့အလှည့်ပြီးရင် . . .ငါ့
အလှည့်ပြီးရင်လေ . . . ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား ဟား . . .
ငါ့အလှည့်ပြီးရင်နင်တို့ . . .နင်တို့ . . .နင်တို့ . . .နင်တို့ . . .မကြာခင် .
. . .မကြာခင် . . .ငါ့လို . . .ငါ့လို . . .ငါ့လိုဖြစ်ရတော့မှာ . . .ဖြစ်တော့မှ
. . . ဖြစ်တော့မှာ . . . ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို . . .ဟောဒီလို . . .
အနာကြီးကြီးတွေ . . .အနာလုံးကြီး တွေ . . .အနာလုံးကြီးတွေ . . .နင်
တို့ . . .နင်တို့ . . .အမွေရတော့မှာ . . .အမွေရတော့မှာ . . .အား . . ."

ပြောရင်းက သူတအားကျုံးအော်တယ်ဗျာ။

"ကြောက် . . .ပါ . . .ပြီ . . .အား"

"မပေးဘူး . . .မပေးဘူး . . .ကျုပ်ပိုင်တဲ့ . . .မြေကြီးတွေ . . .ဘယ်
သူမှ မပေးဘူး . . .အား . . .သေပါပြီဗျ"

သူလူးလိုမ့်နေတယ်။

"ကျုပ်ကို . . . သတ်လိုက်ကြပါ . . . မြန်မြန်သတ်လိုက်ပါ"

"ကျုပ်ကို . . . မညှဉ်းဆဲကြပါနဲ့ . . . မညှဉ်းဆဲကြပါနဲ့ "

"ကျုပ်ကို မြန်မြန်ခေါ်ကြပါ။ ကျုပ်ကို မြန်မြန်ခေါ်ကြပါ . . .အား . . .
အား . . . အား . . . အား"

သူ နားနှစ်ဖက်ကို သွေးပြည်ရွဲ့လက်နဲ့ အုပ်ပိတ်ပြီး တအားကျိုး
အော်နေတယ်။ ခေါင်းကို ရှေ့နောက်ဘယ်ညာယမ်းပြီး အော်နေတယ်။

"သမီးတို့ . . ."

"ရှင် . . ."

"သမားတော်ကြီးများ ဆရာဝန် ပါရဂူကြီးများ နဲ့ ရော ပြကြည့်ရဲ့
လား"

"ပြပြီး ကုပြီးပါပြီအဘ"

"ဘာပြောတုံး"

"ဘာဆေးမှ မတိုးတဲ့ ရောဂါတဲ့ "

"အပြင်ထွက်ကြစို့ကွယ်"

"ကျွန်တော်တို့ အပြင်ကို ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

"သူတို့ ဖြစ်တာ ဘယ်လောက်ကြပြီလဲကွဲ့"

"တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပါပြီအဘ"

"စိတ်ရောဂါကုထုံးနဲ့ ရော ကုဖူးလား"

"ကုဖူးပါတယ်ရှင် . . . မသက်သာပါဘူး"

"လူနာနှစ်ဦးက ဘယ်လိုတော်စပ်ကြတုံး"

"ညီအစ်ကိုအရင်းတွေပါ အဘ"

"ဪ . . ."

"ကျန်းမာနေစဉ်က ဘာအလုပ်များ လုပ်ကိုင်ကြတုံး"

"ဟို . . . ဟို . . .အဲ . . . အဲ . . ."

အိမ်ကြီးရှင် အမျိုးသမီးက ပြောရခက်သလိုလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ မေးနှစ်ထပ်နဲ့ လူခန့်ခန့်ကြီး ကဝင်ပြောလိုက်တယ်။

"အိမ်ခြံမြေဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကြပါတယ် ဆရာကြီး"

"အဘ ဆရာကြီး"

"ပြောပါ သမီး"

"ဒါ . . . ဒါ . . . ဘာရောဂါလို့ . . . ခေါ် . . . ခေါ်လဲဟင်"

"စစ်ဆေးကြည့်ရမှာ ပေါ့ . . . သမီးရယ်"

"အဘကို အားကိုးပါတယ် . . . အဘရယ်၊ သမီးတို့ စိတ်လည်း ညစ်၊ ရှက်လည်း ရှက်၊ ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်း . . ."

"သမီးမပြောနဲ့ ရတယ်။ အဘကို ဘုရားခန်းရှိရင် ဘုရားခန်းကို လိုက်ပြ ပို့ပေးလို့ ရမလား"

"ရပါတယ် အဘ၊ အပေါ်ထပ်မှာ ပါရှင်း၊ ကြွပါရှင်း"

အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းရှေ့ကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

အဘဆရာကြီးက ဘုရားစင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုဖူးမြော်ပြီး ဦးသုံးကြိမ်ချ ကန်တော့တယ်။ အိမ်ရှင်မိသားစုများကို ခေတ္တခဏ အသံ

မထွက်ဘဲနေပေးကြဖို့ မေတ္တာရပ်ပြီး ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ငါးပါးသီလခံယူ
ဆောက်တည်တယ်။

ပြီး . . . တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လို့ အာရုံကိုစုပြီး သမာဓိရအောင် ကြိုးစားမှ
တ်ရှု အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေ ခိုက် . . .

ကျွန်တော် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အိမ်
ပေါ်ထပ်မှာ သင့်တင့်တဲ့ အသုံးအဆောင်တွေတွေ့ရှိတယ်။

ခြံကြီးက မရှိဘူးဆိုရင်တောင် အတော်ကျယ်တဲ့ ခြံ။

အုတ်ရိုးမြင့်မြင့်ကာထားတွေ မသိရင် ထောင်လိုလို ဘာလိုလို။ တ
ကယ်တမ်းစဉ်းစားကြည့် တော့အလွန်ဆန်းပြားတဲ့ ရောဂါဝေဒနာရှင်နှ
စ်ဦးကို ထားတဲ့ နေရာပဲ။

လျှို့ဝှက်နေရာလိုမျိုး။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်တွေက ပူးပူးကပ်ကပ်မရှိ၊ ဒီထဲကအသံတွေ
အပြင်က မကြားရ၊ မမြင်ရ၊ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်
အတော်လှမ်းလှမ်းရှိကြရဲ့ ။

ဒီလေးဖက် နှစ်ထပ်အုတ်ရိုးကာထားတဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ ဒီစိတ်မူမမှန်
တဲ့ လူကြီးနဲ့ ကြောက်စ ရာအနာကြီးတွေ ပေါက်ပြီးအော်ဟစ်နေတဲ့ လူ
နှစ်ဦးပဲရှိတာလား။

နောက်ထပ် ဘယ်သူတွေရှိနေသေးလဲ။

ကျွန်တော် သတိပြုမိတဲ့ အထဲမှာ အနာလုံးပြည်ရွဲနဲ့ လူကြီးက
အိမ်ကြီးရှင်အစ်မကြီးနဲ့ မေးနှစ် ထပ်လူတည်ကြီးတို့ ကို
လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

"နင်တို့ . . . နင်တို့ . . . နင်တို့ . . . မကြာခင် . . . မကြာခင် . . . ငါ့လို . . . ငါ့လို . . . ငါ့လို . . . ဖြစ်ရတော့မှာ . . . ဖြစ်တော့မှာ . . . ဟောဒီလို . . . ဟောဒီလို . . . အနာကြီးတွေ . . . အနာလုံးကြီး တွေ . . . အနာလုံးကြီး တွေ . . . နင်တို့ . . . နင်တို့ . . . အမွေရတော့မှာ . . . အမွေရတော့မှာ . . . အား . . ."

လို့ ပြောပြီး အော်လိုက်တော့ . . .

သူတို့ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတယ်ခင်ဗျ။ ရောဂါ ဝေဒနာရှင် လူကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်နေတုန်းပဲ။

ကျုပ်ကို မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ တဲ့ ။ ကျုပ်ကို သတ်လိုက်ကြပါတဲ့ ။

ထူးခြားမှုတစ်ခုက ပထမမြင်ခဲ့ရတဲ့ အရူးလိုလူကြီးက မြေကြီး မြေခဲ သဲတွေကို ကောက်ယူ ဝါးစားတယ်။

သူ့မြေတဲ့ ၊ သူ့လယ်တဲ့ ၊ သူ့ယာတွေတဲ့ ။

သူဘာလို့ မြေကြီးခဲတွေ၊ သဲတွေ စားရတာတုံး။

ကမ္ဘာဦးအစက ဗြဟ္မာမင်းကြီး ပြန်ဝင်စားပြီး မြေကြီးခဲတွေကို စား နေတာလား။

အနာလုံးကြီးတွေ၊ သွေးပြည်သင်္ဇန်ရည်တရွဲ့ရွဲ့ နံဟောင်နေတဲ့ လူကြီးရဲ့ ဘဝကတော့ဗျာ . . . သူပြောသလိုပဲ မြန်မြန်သေလိုက်တာမှ ဝ ဋ်ကျွတ်ဦးမယ်နဲ့ တူရဲ့ "

ဘုရားစင်ရှေ့တစ်ခွင်ဟာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေတယ်။

ယောဂီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ အဘဆရာကြီး ဦးရွှေမင်းဝံတောင်ကတော့ ဦး ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်၊ ငြိမ်သက်သွားလိုက်၊ မေးတဆတ်ဆတ်လုပ်လိုက်၊

နားစွင့်သလို လုပ်လိုက် . . .

ဒီလိုနဲ့ (၁၅) မိနစ်ခန့်ကြာတော့ အဘဆရာကြီးက ဘုရားဦးချပြီးကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေရာ ဘက်ကိုလှည့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်တယ်။

"အဘဆရာကြီး . . ."

"အိမ် . . ."

"အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိပါသလဲ အဘ"

"သမီး"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"အဘ ဒီအိမ်ကို ခုမှ ရောက်ဖူးတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင့်"

"အဘမေးတာကို မှန်မှန်ဖြေပေးပါလား"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . မေးပါ အဘ"

"ဒီအိမ်ပေါ်မှာ လူနှစ်ဦး ကွယ်လွန်ဖူးတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ရှင့်"

"တစ်ဦးကအမျိုးသား၊ တစ်ဦးကအမျိုးသမီး။ အမျိုးသားက အသက် (၅၀) ခန့်၊ အမျိုးသမီး ကအသက်(၃၀) ကျော်ခန့်ရှိမယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ ဟောဒီနုတ်ခမ်းထောင့်မှာ မှဲ့ နက်တစ်လုံးပါတယ်"

အဘဆရာကြီးက မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး ပြောပြနေတာ။ အိမ်ကြီးရှင်မိသားစုရော၊ ကားဒရိုင်ဘာနဲ့ အဖော်လိုက်ပါသူတို့ ပါ အံ့ဩတဲ့ အကြည့်နဲ့ အဘကိုကြည့်လိုက်၊ သူတို့ အချင်းချင်းကြည့်လိုက် ဖြစ်နေကြတယ်။

"အဘ . . ."

"မေးပါ သမီး"

"အမျိုးသားက ဘယ်လိုကွယ်လွန်သွားတာလဲ ဟင်အဘ "

အလို . . . အိမ်ကြီးရှင်မကတော့ ပညာစမ်းပြီနဲ့ တူရဲ့ ။ မေးချလိုက်ပြီ
ဗျ။

"သူလား . . ."

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

"အင်း အင်း အင်း အင်း အင်း . . . ပြောပါ . . . ပြပါ . . . ပြော . . .
ပြော . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . မှတ်ထားပါ . . . သမီး၊ အမျိုးသားက
သူ့ကိုယ်သူသတ်ပြီး အဆုံးစီရင်လိုက်တာပါ"

"ရှင် . . ."

"သူဘယ်လို အဆုံးစီရင်လဲသိချင်သေးလား"

"ဟို . . . ဟို . . ."

"သူ . . . သူ . . . အင်း အင်း အင်း . . . ပါးစပ်ထဲကို သေနတ်ပြောင်းဝ
ထည့်ပြီး . . ."

"အဘ"

"အင်း . . . အင်း . . ."

"ကျေးဇူးပြုပြီး . . . မ . . . မ . . . ပြောပါနဲ့ တော့ . . . အဘရယ်။ အ
ဘရဲ့ ပညာကို သမီးတို့ . . . ရိပ် . . . ရိပ်မိပါပြီရှင် "

"အင်း . . . အင်း . . ."

အဘဆရာကြီးက မျက်စိကိုမှိတ်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း
က -

"ကျုပ် ညာဘက်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ သားကြီး"

"ဗျာ . . . ဗျာ . . ."

မေးနှစ်ထပ်နှင့် မျက်နှာတည်တည် အိမ်ကြီးရှင် အခုနလူကြီးက
(ဗျာ . . . ဗျာ) လို့ ထူးလိုက် တယ်။

"ငါ့သားကြီး စိတ်နဲ့ မေးတဲ့ မေးခွန်းကို အဘသိတယ်"

"ဗျာ . . ."

"ပြောပြရမလား . . . အင်း . . . အင်း . . ."

မေးနှစ်ထပ်ကြီးက သူ့မိသားစုသားချင်းတွေကို လှည့်ကြည့်ပြီး . . .

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပြပါ ဆရာကြီး"

"သေသွားတဲ့ အမျိုးသမီးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေတာလဲလို့ ။ ငါ့သား
စိတ်ထဲက မေးလိုက် တယ်။ ဟုတ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ခင် . . . ခင်ဗျာ"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း . . . အင်း အင်း အင်း အင်း . . . အဘ
ဖြေပေးရမလား . . . ပြော"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဖြေပေးပါ ဆရာကြီး"

"အင်း အင်း အင်း အင်း . . . ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ . . . အင်း အင်း
အင်းအင်း . . . ကွယ်လွန်သူ မိန်းကလေးက ဟောဒီအိမ်ပေါ်မှာ . . . အိမ်
ပေါ်မှာ . . . အိမ်ပေါ်မှာ . . . အင်း အင်း အင်း အင်း . . . ကြိုးဆွဲချပြီး အ
ဆုံးစီရင်သွားတာ"

သူတို့ အသံတွေ တိတ်သွားကြတယ်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီးအံ့သြနေကြတယ်။

ပြီး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားကြတယ်။ ကြောက်နေကြတယ်။

"ငါ့သားကြီး..."

"ခင်...ခင်ဗျာ..."

"လွဲနေလို့ လား"

"မလွဲပါဘူး...ဆရာကြီး...မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ"

"အိမ်း အိမ်း အိမ်း...သူတို့ အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးလိုက်ကြပါ။ သူတို့ ဘဝကူး မကောင်းဘူး"

"ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ...အဘရှင်။ အခုလက်ရှိ ဒီမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေရဲ့ အခြေ အနေကို သိခွင့်ရရင်သိပါရစေ...အဘဆရာကြီးရှင်"

"အင်း အင်း အင်း...သူတို့ ဖြစ်နေတဲ့ ရောဂါ..."

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

"အင်း အင်း အင်း အင်း...ပြပါ...ပြပါ...ရှင်းအောင်ပြပါ...ပြောပါ...ဟုတ်ပါပြီ...ကျုပ်သိပါတယ်...ရှင်းအောင်ပြောပါ...အင်း အင်း အင်း အင်း..."

"သမီးကြီး..."

"ရှင် အဘ"

"သားကြီး..."

"ခင်ဗျာ . . ."

"ပြန်ပေးလိုက်"

"ဗျာ . . . ဘာကိုလဲ . . . ဆ . . . ဆရာကြီး"

"အဓမ္မယူထားတာတွေ ရှိတယ် . . . ရှိတယ် . . . ရှိတယ် . . . အများကြီးပဲ။ မျက်ရည်ကျတဲ့ လူတွေ အများကြီးပဲ။ အငြိုးကြီးတာပါလား။ မှားတာပေါ့။ အင်း . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . မှားတာပေါ့။ ကျုပ်ကြားကနေ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ အင်း အင်း အင်း . . . ကျုပ် ပြောကြည့်ပါ့မယ်။ ဟုတ်ပါပြီ ကျုပ် မေတ္တာရပ်ခံကြည့်ပါ့မယ်။ အဘ ဝင်ပါတာမဟုတ်ပါဘူး။ အဘ သိချင်လို့ ပါ။ အဘ တရားသဖြင့် ဖြစ်အောင် မေတ္တာရပ်ကြည့်ပေးပါ့မယ် . . . အင်း အင်း အင်း အင်း . . ."

နောက်ထပ် ဆရာကြီး ဦးရွှေမင်းဝံတောင်ရဲ့ နှုတ်က ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာတော့ဘူး။ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားတယ်။ ဝင်သက်ထွက်သက်ကို မှန်မှန်ပြန်ရှုသွင်း ရှုထုတ်လုပ်ပြီးနောက် မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်လိုက်တယ်။

အားလုံးက အဘဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ငုံ့လင့်နေကြ။ ဘာပြောမှာ လဲ သိချင်နေ ကြ။

"သမီး . . ."

"ရှင် အဘ"

"သားကြီး . . ."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျ"

"အခု ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ သူနဲ့ မင်းတို့ နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်တယ်"

ဆိုတာ အဘကို မပြောပါနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

"အဘ သိတာ၊ ကြားတာ၊ မြင်လိုက်တာကိုပဲ ပြောမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်"

"စိတ်မဆိုးကြနဲ့ နော်"

"မဆိုးပါဘူး... အဘရယ်၊ ပြောသာပြောပါ"

"ဟောဒီ ဝေဒနာခံစားနေရသူတို့ သည် မူလပိုင်ရှင် အလိုမတူ၊ မကြည်ဖြူတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လောဘနဲ့ ရယူထားတာရှိတယ်။ အဘကို ဘာပစ္စည်းလဲလို့ မမေးပါနဲ့ ။ သမီးတို့ ချင်း သားတို့ ချင်းသာ မေးပါ။ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ပါ။ တရားသဖြင့် ပြန်လုပ်ပေးလိုက်။ အချို့ကို စွန့်လွှတ်ပေးလိုက်။ အချို့ကို မျှတအောင်လုပ်ပေးလိုက်။ ဒါဆို ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားလိမ့်မယ်။

အချို့သောသူတွေက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ မိဘ၊ ဆရာကို ပစ်မှားစော်ကားထားမိရင် ဘုရားစိမ်ရေ၊ တရားစိမ်ရေ၊ သံဃာစိမ်ရေ မိဘဆရာသမားစိမ်ရေသင့်ပြီး ဒုက္ခဆင်းရဲ ခံစားကြရ တယ်။ စိမ်ရေသင့်ရင် ဘာဆေးမှ မတိုးဘူး။ ကန်တော့ပွဲနဲ့ တောင်းပန်ရတယ်။ ကိုယ်ထိလက်ရောက် တောင်းပန်ကန်တော့ပြီးအပြစ်ကို ဝန်ခံရတယ်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ အလွန်ဘုန်းကြီးတဲ့ မင်းပါ ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဘိုးဘွားဘုရင်တွေကို ပြစ်မှားမိတော့ မျက်စိကွယ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါကို ဗေဒင်ကဝိပညာရှင်တွေက တွက်ချက်သိရှိတော့ ကွယ်လွန်နတ်ရွာစံဘိုးဘွားမိဘ ရှင်ဘုရားများကို ပြန်တောင်းပန်ခိုင်းတယ်။ ဒါနဲ့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးလည်း အနော်ရထာမင်းမှ အစပြုပြီး ဘိုးတော်၊ ဘာတော်၊ ဘုရင်၊

မိဖုရားများ ရဲ့ ရွှေသားရုပ်တုများကို ပြုလုပ်ပြီး ဆီးမီးပန်းနံ့သာ စားဖွယ် ရာများ နဲ့ ရှိခိုးကန်တော့တောင်းပန် လိုက်တော့မှ မျက်စိနှစ်ကွင်း ပြန်အလင်းရခဲ့တယ်ဆိုတာ သမိုင်း ရာဇဝင်စကား ရှိခဲ့ဖူးတယ်။

ကိုယ့်အထက်က ဘိုးဘွားမိဘ ဆရာသမားကိုလည်း မပြစ်မှားရဘူး။ ။ ပြစ်မှားရင် ဒဏ်ထိ တယ်။ စိမ်ရေသင့်တယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးလည်း မပြစ်မှားရဘူး။ ခင်ပွန်းကြီး ဆယ်ပါးအပေါ် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ နဲ့ ပစ်မှားစော်ကားမိရင်လည်း ဒဏ်ထိတာပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါး ဒဏ်ဖြေပွဲဆိုတာ လုပ်ကြရတယ်။ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ ကံသုံးပါးဖြင့် ပြစ်မှားမိတာရှိခဲ့ဖူးပါသည် ။ ဝန်ချတောင်းပန်ပါ၏ လို့ ဒဏ်ဖြေရတယ်။ ဒီလိုဒဏ်ဖြေမှ အသက်ရှည်တယ်၊ အနာကင်းတယ်၊ အဆင်းလှတယ်၊ ဂုဏ်သတင်းကျော်စောထင်ရှားတယ်။

ဒီလိုပဲ ...

အပြစ်မဲ့ရိုးသားတဲ့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် တစ်စုတစ်ဖွဲ့ထံကနေ တစ်စုံတစ်ခုကို တရားသ ဖြင့်လက်ဝယ်ရယူခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ အဓမ္မယူခဲ့မယ်၊ ခိုးဝှက်လုယူခဲ့မယ်၊ ခြိမ်းခြောက်လှည့်ဖြား ရယူခဲ့ မိမယ်၊ မတန်တဆ ဈေးပေးပြီး ရယူခဲ့မယ်၊ မိမိရဲ့ အာဏာကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဒါမှ မဟုတ် သူတစ်ပါးရဲ့ အာဏာဩဇာကို အသုံးပြုပြီး မတော်လောဘ အဂတိနည်းနဲ့ ရယူခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီရယူ ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ သည် မူလပိုင်ရှင် မကြည်ဖြူရင်၊ စေတနာမပါရင် ရယူတဲ့ လူမှာ အပြစ်ဖြစ်တယ်။ အဆိပ်ဖြစ်တယ်။ အဆိပ်သင့်တတ်တယ်။ အချို့များ ဘုရားစေတီဖျက်ပြီး ဘုရားဌာပနာထဲက အဖိုး တန်ရတနာကိုပါ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ရယူခဲ့ကြတယ်။ အဘ မြင်ဖူးကြုံဖူး တွေ့ဖူးတယ်။ အလွန်

ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို ခံစားပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ မင်းတို့ ရဲ့ သားချင်းတွေ မှာ အဲဒီလိုအမှားရှိနေတယ်လို့ အဘကို ပုဂ္ဂိုလ်အချို့က အခုလာပြောခဲ့တယ်။ ယုံချင်မှ ယုံပါ။ မယုံချင် မယုံပါနဲ့ ။ ခုဖြစ်နေတဲ့ ကုသမရသော ရောဂါဝေဒနာသက်သာချင်တယ်။ ပျောက်ကင်းချင်တယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ချင်း တိုင်ပင်ပါ။ အဖြေရှာပါ။ ဒဏ်ဖြေပါ။ ပေးလှူပါ။ ပြန်အပ်ပါ။ မျှတမှုကို ရှေးရှုပါ။ ထူးခြားပါလိမ့်မယ် . . .သမီးတို့ "

ဒီမှာ မေးနှစ်ထပ်နှင့် လူသန့်လိုလူကြီးက . . .

"မလုပ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ရော ဘာဖြစ်နိုင်ပါလဲ . . . ဆရာကြီးခင်ဗျာ"

"ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း ဟင်း . . . မောင်တို့လို ခေတ်ပညာတတ်တွေ၊ ရုပ်ဝါဒသမားတွေ၊ သိပ္ပံခေတ်သမားတွေ၊ ခေတ်သစ်ရေစီးကြောင်းမှာ စီးမျောလိုက်ပါသူတွေအနေနဲ့ တော့ . . . ဒီလို စိတ် နယ်လွန်ဖြစ်ရပ်တို့ ၊ လောကီလွန်ဖြစ်ရပ်တို့ လက်ခံချင်မှ လက်ခံကြမှာ ပါ။ အခု ငါ့သားများ မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ပဲလေ။ မင်းတို့ ပါရဂူကြီးတွေနဲ့ ကုခဲ့ ပြခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာ အားမရလို့ နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပြခဲ့ဖူးတယ်။ ဘာလို့ ဒီရောဂါကိုပျောက်အောင် ခေတ်မီဆေးပညာက ကုသမပေးနိုင်တာလဲ။ အချိန် စောင့်လို့ ရတယ်။ အဖြေစောင့်လို့ ရပါတယ်။ နောက်ဆုံးပေါ်မယ့် ဆေးဝါးကိုစောင့်ပြီး ကုလို့ လည်း ရပါတယ်။ စောင့်ပြီး ကုချင်သပဆို ကုပါ။ ရပါတယ်။ အဘတို့ ကတော့ ဂန္တီရနည်းပညာနဲ့ လည်း ကြည့်ရတယ်။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး ဆေးပညာနဲ့ လည်း ကြည့်ရပါတယ်။ နက္ခတ်ရာသီခွင်နဲ့ လည်း အကဲဖြတ်ရပါတယ်။ ဘုရားဟော၊ တရားသဘောနဲ့ လည်း စဉ်းစားရပါတယ်။

သူတို့ နှစ်ဦးရဲ့ ရောဂါလက္ခဏာကို ကြည့်တာနဲ့ အဘအကဲခတ်လို့ ရ

တယ်။ ဒီရောဂါ ရေမန်းတိုက်လို့ မရပါဘူး။ ချည်မန်းကွင်းစွပ်လို့ မရပါဘူး။ ညှိခံပြီး မန်းမှုတ်နှင့်လို့ မရပါဘူး။ ကံကို ကံနဲ့ ကုရတယ်။ ကိုင်း . . . အဘကို ခွင့်ပြုပါ။ အဘပြောသလို လုပ်ပါ့မယ် အဘရယ်ဆိုရင် အဘနားလည်တတ်သိသမျှနဲ့ ကူညီပါ့မယ်။ ဝဋ်နာကို အဘတို့ ရေစင်ရေမန်းနဲ့ မကုပါဘူး။ ဓမ္မအသိ၊ ဝိဇ္ဇာ ဉာဏ်စဉ်အလင်းဓာတ်နဲ့ ကုရပါတယ်။ အပေးအယူလို့ ခေါ်တယ်။ ငွေကြေး မဟုတ်ဘူး . . . သား။ ကတိကဝတ်၊ သစ္စာ၊ မေတ္တာကို ပြောတာ။ ကိုင်း . . . ခရီးဆက်ရအောင်"

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကြီးရှင်တို့ ရဲ့ မဟာရံအုတ်တံတိုင်း လှောင်ချိုင့်က နေ ပြန်ထွက်ဖို့ လုပ်တုန်း မှာ ပဲ . . .

နောက်ထပ် ကားတစ်စီးနဲ့ မိသားစုတစ်စု ရောက်လာတယ်။

"အဘဆရာကြီး ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ခုပဲ ပြန်ကြတော့မလို့ ပါခင်ဗျာ"

"အဘ ကျေးဇူးပြုပြီး သမီးတို့ အိမ်ကို ခေတ္တကြွရောက်ကြည့်ရှုဆုံးမပေးတော်မူပါ အဘ"

အလွန်ကို သန့်ပြန့်သိမ်မွေ့ပုံရတဲ့ အထက်တန်းစား အမျိုးသမီးကြီး ကလက်အုပ်ချီပြီး အဘကို အားကိုးလေးစားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ပင့်ခေါ်နေတာ။

"သမီးတို့ နေရာက ဝေးသလား"

"ကားနဲ့ သွားရင် နာရီဝက်မကြာပါဘူး အဘ။ ဒီက မောင်ငယ်တွေက ဆရာကြီး ဒီမှာ ရောက် နေပါပြီလို့ ဖုန်းဆက်လို့ အမြန်လိုက်ခဲ့တာပါ ရှင့်။ ဒီမှာ လွဲသွားရင် ဆရာကြီးနေတဲ့ မြို့ကို လိုက်လာမ လို့ ပါ အဘရှင့်"

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့ နောက်ထပ် အကျဉ်းထောင်မဟုတ်သော၊ အရူး
ထောင်မဟုတ်သော နေရာကို ရောက်ခဲ့ကြပြန်တယ်။"

ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ လူထူးလူဆန်း ဝေဒနာရှင်တွေဟာ မရှိဆင်းရဲ
သားလက်လုပ်လက်စား တွေ မဟုတ်ဘူး ဗျာ။

ရွှေမရှား၊ မြေမရှား၊ စိန်မရှား လူချမ်းသာကြီးတွေ။

ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် ခရိနီလူတန်းစား စာရင်းဝင်တွေ။

သူတို့ ခံစားနေရတာကို လူသိမှာ လည်း ရှက်၊

ရောဂါလည်း ပျောက်ချင်သူတွေ။

အချို့ကတော့ ဒီလိုပြောလေရဲ့ ခင်ဗျာ။

ကုလို့ ရလည်း ကုတာပေါ့။ ကုလို့ မရတော့လည်း
ကိုယ့်လမ်းကိုသွား၊ သူ့လမ်းသူသွားပေါ့တဲ့ ။

အချို့ကတော့ . . .

ရာထူးကြီး၊ စည်းစိမ်ကြီးနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ။

ဘာလို့ များ . . . ဒီလို စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ ဩဇာအာဏာနဲ့ ပြည့်စုံသူအ
ချို့ကိုမှ ရောဂန္တရကပ် လာဆိုက်နေရတာလဲလို့ စဉ်းစားနေမိရဲ့ ။

သူတို့ အကြောင်း အသေးစိတ် ရေးမပြချင်တော့။

တိုတိုတုတ်တုတ်ပဲ ရေးပြပါရစေတော့။

အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ဦးဆိုလျှင် . . .

ခြေနှစ်ချောင်းကို သံကြိုးခြေချင်းနှင့်ခတ်ပြီး နောက်ကနေ လူတစ်
ယောက်က လိုက်နေရ တယ်။

လက်နှစ်ဖက်က မလှုပ်ရှားနိုင်ဘူး။

လှုပ်ရှားလို့ ရတဲ့ ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ တွေ့သမျှကို လိုက်ကန်ချိုးဖဲ့နေလို့ သံကြိုးခတ်ထားရတဲ့ လူကြီး။

ပါးစပ်က ကျားဟိန်းသလို တဝေါင်းဝေါင်း အသံပြုနေသူ။ မြေကြီး ကိုဖနောင့်နဲ့ ပေါက်နေတဲ့ သူကိုဒေါသကြီး။

နောက်တစ်ယောက်က အင်းသူကြီး (သူဌေးကြီး)

ထမင်းလုံးဝမစား။

မုန့်ပဲသရေစာ လုံးဝမစား။ ကျွေးလို့ မရ။ ခြေနဲ့ ကန် လွှင့်ပစ်၊ ပေါက် ခွဲပစ်တယ်။ သူစားတာ ငါး။ ငါးတောင်မှ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ ငါး၊ ငါးဟင်းမဟုတ်။ ငါးစို၊ ငါးစိမ်းမဟုတ်။ ပုပ်ပွနေ တဲ့ ငါးကိုမှ အားရ ပါးရစားတာ။ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက ငါးပုပ်စော်နံ့နေတယ်။

အလွန်ချမ်းသာတဲ့ အင်းသူဌေးကြီး။ အခု သူ့ကို တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတစ် ကောင်လို သစ်သား လှောင်အိမ်ထဲမှာ ထည့်ထားရတယ်။ ငါးအစိမ်း တွေ ပစ်ချပေးထားရတယ်။ ယင်အလောင်းလောင်းနဲ့ ပုပ်ပွတော့မှ အား ရပါးရစားတယ်။

သူ အရှင်လတ်လတ် အင်းသရဲကြီး ဖြစ်နေပြီဗျာ။

နောက်တစ်ယောက်ကတော့ . . .

အဝတ်အစားလုံးဝမဝတ်။

နေပူ မြေပြင်မှာ လူးလိုမ့်ပြီး ကျွမ်းထိုးနေသူ။

သူက သူဌေးကြီး ခရီးနီကြီး။

မြေဧကများ စွာ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လူကြီး။

အခု မြေအိုးခြမ်းကွဲတွေကို မြေဆီအိတ်နှင့်ထုပ်ပြီး ရင်ဘတ်မှာ ပိုက်
လို့ လျှောက်ပြေးနေတယ်။

ပါးစပ်ကလည်း ပြောနေတယ်။

ဘဏ်ထဲက ရှိသမျှငွေ အကုန်ထုတ်ခဲ့တာတဲ့ ။

ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်ကို အားလုံးသွားအပ်မယ်တဲ့ ။

မိန်းမတစ်ဦးကတော့ ကတော်မယားကြီးတဲ့ ။ မင်းကတော်ကြီး။ ခါး
မှာ ဂါဝန်အစုတ်အပြဲ ဖွာရာကျဲကို ဝတ်ထားတယ်။ အပေါ်ပိုင်းက ရင်ဗ
လာကျင်း။ ဆံပင်က တိုစိတိုနဲ့။ ခွေးကိုက်ထား၊ ကြောင်ကုတ်ထားတဲ့ ပို
က်ဆံအိတ်ကြီးချိုင်းကြားမှာ ဟန်ပါပါညှပ်လို့ ။

ပလတ်စတစ်ဆွဲကြိုး ရွှေရည်စိမ်လက်ကောက်နှင့် ရွှေရောင်ပြားပ
တ်၊ ခြေချင်းတွေ၊ ခြေပြည့်၊ လက်ပြည့်၊ လည်ပင်းပြည့်လှဆွဲပြီး စီးကရ
က် တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် စတိုင်ဟန်ပါပါ သောက်ကာ၊ ဒန့် (စ်)ကနေတဲ့
မင်းကတော်ကြီး။ သူစိတ်ချမ်းသာအောင် အင်္ဂလိပ်သီချင်းတွေကို ဖွင့်
ထားရရဲ့ ။

ဟိုမှာ တစ်ယောက် . . . သူ့အဖြစ်က အတော်ဆိုးတယ်။

ကိုယ့်ဖင်က ထွက်တဲ့ ချီးကို ကိုယ့်လက်နဲ့ ကိုယ် နှိုက်ပြီး တစ်ကိုယ်
လုံးကို လူးနေတာ။ ပြီး ချီးပေလက်ကို လျှာနဲ့ လျက်နေတာဗျာ။

တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ရာထူးကလည်း မသေးခဲ့။

ရှယ်ဟင်းခွက်ဟင်းလျာနဲ့ စားတဲ့ လူ။ မော်ဒယ်နတ်သမီး လေးငါး
ယောက်နဲ့ ချိုမိုင်မိုင် . . . ချို့ . . . ချို့ . . . အက၊ကတဲ့ လူကြီး။

လက်မှတ်တစ်ကြိမ်ထိုးပေးရင် ဘီစကစ်မုန့်ပုံးအပြည့်တစ်သောင်း

တန်ချည်း ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့ ။ ခုတော့ မစင်တွေ ပေလူးလို့ ။

သူ့ကို ရေချိုးခါနီးကျရင် ရေပိုက်နဲ့ ပက်ပြီး ဝိုင်းဖမ်းချုပ်ရသတဲ့ ။ ပြီးမှ ရေချိုးပေး ဝိုင်းဖမ်း ချုပ်ရသတဲ့ ။ ပြီးမှ ရေချိုးပေးရသတဲ့ ။ ရေချိုးပေးနေတုန်းမှာ ပါးစပ်က ကျုံးအော်နေသေးတယ်။

ငါစားပြီးမှ မင်းတို့ စားကြတဲ့ . . . ကောင်းရော။

အရူးတွေ၊ ခေတ်သစ်အရူးကြီးတွေကို ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးရဲ့ အဖြစ်ကလည်း အတော်ဆန်းကြယ်တယ်ဗျာ။

ကုတ်အင်္ကျီအကောင်းစားကို အတွင်းက ဘာမှ မခံဘဲ ဝတ်ထားတယ်။ ကုတ် အင်္ကျီက နောက် ကျော မပါဘူး။ ပခုံး၊ ကော်လံနဲ့ ရှေ့ရင်ဖုံးပဲ ပါတယ်။ နောက်ကျောက ကွက်လှီးထားပုံပဲ။

အောက်မှာ ဝတ်ထားတာ တောင်ရှည်ပုဆိုး၊ ကြိုးကြီးလွန်းချိတ်။

မဆီမဆိုင် မောင့်ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းကို ခေါင်းမှာ ပြောင်းပြန်ဆောင်းထားတယ်။

သူနေတဲ့ နေရာက လူတစ်ကိုယ်စာပဲ ထိုင်လို့ ရတဲ့ ရေငန်ရှင်ပိုင်ဦးရှင်ကြီးဆွမ်းတ င်ရ ၁ မှ ၁ အသုံးပြုတဲ့ ပက်လက်တစ်ပင်တိုင် သစ်သားကျောင်းဆောင်။

မိုးရွာရွာ၊ နေပူပူ အဲဒီဆွမ်းတင်ကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာ နေ၊ အဲဒီပေါ်မှာ ထိုင်၊ အဲဒီပေါ်မှာ ထမင်းစားသတဲ့ ။

ထမင်းစားရင်လည်း ပလတ်စတစ်ဇလုံထဲ ဟင်းရော ထမင်းရောထည့်ပြီး စားတာ။ ကျီး ကန်းတစ်လုတ် သူတစ်လုတ်။

စားရင်လည်း ပါးစပ်က အမိန့်တွေပေးနေတယ်။

ဟိုဘက်မှာ တာဝါဆောက်။

ဒီနေရာမှာ ဟိုတယ်ဆောက်နော်။

ရေကူးကန်ကို ဒီနားမှာ လုပ်ကြ။

ဂေါက်ကွင်းကို ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လုပ်။

ကုန်တိုက်ဆောက်ရင် ကွန်ပီယာစက်လှေကားနဲ့ တက်ဆင်းတော့လုပ်ကြ။ ငါပြောသလို မလုပ်နိုင်ရင် ငါလုပ်သလို လုပ်တဲ့ ။

သူ့ရောဂါက အဲဒီလိုရောဂါ။

ဦးရှင်ကြီးကျောင်းဆောင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း အမိန့်ပေးနေတာ။ သူနေကောင်းစဉ်တုန်းကလုပ် တဲ့ အလုပ်က ဆင်းရဲသားများ နေတဲ့ ကျူးကျော်တဲတွေကို လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသူနဲ့ ပူးပေါင်း၊ ငွေပေး အင်အားသုံးဖျက်ခိုင်းပြီး အဲဒီနေရာကို အမည်ပေါက်ရယူ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်တာတဲ့ ။

ခုတော့ ခများ ရူးသွားပြီ။

တိုက်ပေါ်မှာ နေလို့ မရ။

ဆိုဖာပေါ်မှာ ထိုင်လို့ မရ။

နတ်စင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရရှာတယ်။

စိတ်ဖောက်ရင် စင်ပေါ်က အော်သေးသတဲ့ ။

' ငါ့မိန်းမ မင်းယူ၊ မင်းမိန်းမ ငါယူမယ်။ ငါ့မယားလည်း မင်းမယား၊ မင်းမယားလည်း ငါ့ မယား။ တို့ က ရွှေညီအစ်ကို' တဲ့ ။

ဆရာကြီးနဲ့ တပည့်ခံ လိုက်ပါရင်း ကျွန်တော် အဲဒီလို၊ စိတ်မမှန်တော့တဲ့ စပါယ်ရှယ် (အရူး) တွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတယ်။

"ဆရာကြီးရယ် မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ဒီရောဂါတွေကုသလို့ မရဘူးလား ဟင်"

"ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ရောဂါတော့ ကုလို့ ရတာချည်းပါပဲကွာ။ ဝဋ်တို့ ဝိပါက်တို့ ကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရောဂါကျတော့ ကုရခက်တာပေါ့။ ဝဋ်ကြွေးကျေရင်တော့ -

"ပျောက်လား... အဖေကြီး"

"အင်း... ဝဋ်ကြွေးဆပ်ရတဲ့ ဘဝကလည်း အရှင်ဆပ်နဲ့ အသေဆပ် ရှိသေးတာကိုးကွ။ ကိုယ်က သူတစ်ပါးကို သေအောင် ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်၊ သတ်ဖြတ်ခဲ့ရင် ကိုယ်လည်း ဒီဝဋ်ကြွေးကို အသေပေးဆပ်ရတာလည်း ရှိတာပေါ့။ မောင်ရင်မှိုင်း စဉ်းစားကြည့်လေ။ ရာထူးလည်း ရှိတယ်။ ပညာလည်း တတ်ကြတယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း ရှိတယ်။ ဆွေမျိုးအင်အား လည်းကောင်းတယ်။ ဒီလို ပြည့်စုံပါလျက်နဲ့ ကိုယ့်မယား ကိုယ်ပြန်သတ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်သတ် သေတာ မင်း ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ တွေးမလဲ"

"အကြောင်းရင်းတော့ ရှိမှာ ပေါ့"

"ရှိတာပေါ့... အကြောင်းရှိလို့ အကျိုးဖြစ်တာပေါ့"

"အကြောင်းရင်းကိုရှာရင် ကံကောင်းတာ လူကောင်းလို့ ကံကောင်းတာ၊ ကံမကောင်းတာ လူမကောင်းလို့ ကံမကောင်းတာ။ အချို့ဘဝတွေက အကြွေးဆပ်တဲ့ ဘဝကွ။ ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ဝဋ်ကြွေးကို ပြန်ဆပ်ရတဲ့ ဘဝ။ အချို့ဝိပါက်က ဒူးခေါက်က တက်သတဲ့ ။ မြန်သလားမမေးနဲ့ ။ အကုသိုလ် ဒုစရိုက် ကြီးကြီး လုပ်လေလေ ခပ်မြန်မြန် ပြန်အကျိုးပေးလေပဲ"

"အဖေကြီး"

"ပြော . . . မောင်မှိုင်း"

"အခု ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်ရတဲ့ ဝေဒနာရှင်တွေကို အဖေကြီးတို့ ပညာပိုင်းနဲ့ ရော၊ ပျောက် အောင်ကုလို့ မရဘူးလားဗျာ ဟင်"

"မရတာတွေရှိတယ်"

"ဘယ်လိုအရာမျိုးကို မရတာတုံး အဖေကြီး"

"ကျိန်စာထိထားရင် ကုလို့ မရဘူး"

"ဗျာ . . . ကျိန်စာ ဟုတ်လား"

"သူတို့ ထဲမှာ ကျိန်စာအတိုက်ခံထားရတဲ့ လူတွေပါတယ်။ ကျိန်စာက ကြောက်စရာကောင်း တယ်။ ကျိန်စာကို ပြယ်အောင်လုပ်ဖို့ က သူတို့ အမှားပြုခဲ့တဲ့ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ဝန်ချတောင်း ပန်ပြန်ပေးဆပ်မှ ကျိန်စာက အထိုက်အလျောက်ပြယ်တာ။ ဒါတောင် ကျိန်စာတိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ခွင့်လွှတ်မှ ပြယ်မှာ ။ အမှားကို ဝန်မခံဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူးဆိုပြီး နေလည်း နေလို့ ရတယ်။ မှတ် ထားငါ့တပည့်၊ ကျိန်စာဆိုတာ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စိတ်စွမ်းအားပါဝါကွ။ တော်ရုံတန်ရုံချည်း ခံစားချက်မျှလောက်နဲ့ တော့ ကျိန်စာတိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။

အလွန်ကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျအောင် ခံစားခဲ့ကြသူ။ သူတို့ရဲ့ ရိုးသားဖြူစင် တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ ဘဝ၊ ကုသိုလ်၊ ကောင်းမှုတွေကို ပျက်သုဉ်းပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့ကြလို့ အရမ်း ခံစားခဲ့ရပြီး သစ္စာပြုကျိန်စာတိုက်ခဲ့ကြရင်တော့ အဲဒီကျိန်စာအစွမ်းဟာ ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေကာလကြာရှည် အသက်ဝင်နေမှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် ပြောချင်တာက လူ့ဘဝ လူတစ်ခဏ လာဖြစ်ကြတာ၊ ဧည့်သည် လာလုပ်ကြတာ၊ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာစိတ်နဲ့ နေထိုင်ပြီး လူလူချင်း စောင့်ရှောက်ကြပါ။ တစ်ကို

ယံကောင်း မဆန်ကြပါနဲ့ ၊ အတ္တမကြီးပါနဲ့ ၊ လောဘမကြီးပါနဲ့ ၊ မရက်စက်ကြပါနဲ့ ။ ဝဋ်ဆိုတာ ပြန်လည်တယ်။ ဝဋ်နဲ့ ကျိန်စာ နှစ်ခုပေါင်းပြီး အကျိုးသက်ရောက်လာရင် ဆေးမမီဘူး . . . ငါ့တပည့်။ အခန့်မသင့်ရင် တစ်ဆွေမျိုးလုံး ကျိန်စာသင့်ပြီး ပျက်စီးရော"

ကျွန်တော် အဘဆရာကြီးနဲ့ အတူသွားလာခဲ့စဉ်က ပြောဆိုဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားတွေကို မကြာခဏပြန်စဉ်းစားခဲ့တယ်။

အခု ကိုယ်က စာရေးဆရာဖြစ်နေတော့ . . .

ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားလာခဲ့တယ်။ သိပ္ပံပညာနဲ့ အဖြေထုတ် လို့ မရသေးတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်း အရာတွေ လူ့လောကမှာ ရှိနေပါကလား။

သိပ္ပံပညာနဲ့ အကဲဖြတ်နိုင်တဲ့ ဂမ္ဘီရဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အကြောင်းတွေကို မျှခြေညီမျှကိန်းနဲ့ ဖော်ထုတ်ထားတာလည်း ရှိနေပါကလား။

ဆုတောင်းတဲ့ ။

ကျမ်းကိုင်တဲ့ ။

ကျိန်စာတဲ့ ။

ပြီး သစ္စာဆိုခြင်းတဲ့ ။

အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။

ခေတ်သစ်ကြီးက အမေရိကန် သမ္မတကအစ ကျမ်းကျိန်လွှာ ဆိုရကို င်ရတဲ့ ခေတ်ပါလား။

သို့နှင့် ကျွန်တော် . . .

